

14-A

FRYMA E SAJ Ë AJO JIMJA.

IL SUO RESPIRO È IL MIO.

U ngrys.
Gjithbashkë duket skurse ngë ka më
kufinj kjo Horë:
dritat e hjetë e mbështjelljën
me fshehtësi magjike.
Pak tabele çilen e shuhen
e derdhjën kulture te errësira;
henëza të zverdha në radhë
i japjën përfije udhës.
U jec vetëm:
më shoqërojën po hapet tim
çë kumbojën mbi përçallin
e bëjën më të lehtë
vetminë time.
Ndodhet llargu mizira e ditës.
U e Hora jime
rimë mirë bashkë
mbrëmanet.
Fryma e saj ë ajo jimja.

E' scesa la sera.
All'improvviso sembra non avere più
confini questa Città:
le luci e le ombre l'avvolgono
di magico mistero.
Poche insegne a intermittenza
colorano l'oscurità;
pallide lune in fila
segnano la via.
Io cammino sola
in compagnia dei miei passi
che risuonano sul selciato
a render più lieve
la mia solitudine.
E' lontano il frastuono del giorno.
Io e la mia Città
stiamo bene insieme
a sera.
Il suo respiro è il mio.